



Kapitola sedmá

„Concorde!“

Najednou byla Anne naprosto bdělá. Pocit lepkavé cukrové vaty zmizel. Teď už se přes malé růžové ostrůvky, které společně tvořily svět Pandorie, jenž neměl existovat, pohybovala bez obtíží.

Ne-svět.

Bezsvětí.

Groteskní říše snů plná neonově růžových vod a fialových oblaků. Platila tu úplně jiná pravidla. Všechno, co se Anne naučila o pevném skupenství a kapalinách, o tom, co je nahoře a co dole – všechno to musela zapomenout a znovu se to naučit. Bylo to vyčerpávající. S každým krokem cítila, jak ji zapomnění, ten lepkavý, žvýkačkově růžový spánek, táhne ke svým mazlavým břehům. Netušila, jak to tady zvládne. Věděla jen, že to nějak zvládnout *musí*. Pro svého milovaného koně, pro všechny ostatní a pro Jezdkyně světla.

Už věděla, jak se tohle místo jmenuje. Jak jen mohla zapomenout?

Možná proto, že tady bylo zapomnění tak snadné. Co dalšího zapomněla? Každé mrknutí, každý roztřesený nádech ji unášel dál od Anne von Blyssen, dcery, velké sestry,

drezurní jezdkyně, spolužačky a kamarádky ze stájí. Anne milovala třpytky a popcorn s máslem. Měla dvacet sedm odstínů laků na nehty. Její oblíbený se jmenoval „Purple Rain“. Přečetla všechny mamčiny staré knížky o koních, a když se nikdo nedíval, předváděla podivné tanečky na Justina Biebera. Měla malého brášku, který se o víkendech budil až příliš brzy, ale milovala ho. Večer před spaním mu četla pohádky, a dokud neusnul, hladila ho po neuvěřitelně hebkých blond vlasech.

Její nejlepší přítel a důvěrník byl Concorde. Vyhrála s ním víc stužek a trofejí, než si kdy odvážila vysnit. Ale nejlepší na Concordovi nebylo to, že spolu tvořili tak skvělý tým v soutěžích. Nebyl to jeho přechod ze cvalu do piaffe. Ne, nejlepší na něm bylo, že... byl její kamarád.

Zatímco ji oslepovalo ostré růžové světlo, snažila se tyhle maličkosti nezapomenout. Na moment se jí podařilo zůstat tím, kým je. Křečovitě se držela malých dílků skládačky, které dělaly Anne *Anne*. A pak byly zase pryč. Najednou byla jen ztracenou dívkou, která se nacházela daleko od domova. Pokud by se opravdu snažila, možná by si dokázala vzpomenout na své jméno. Naneštěstí to nedokázala. Síla všech těch zvláštních, pulzujících, třpytivých věcí, které ji obklopovaly, byla jednoduše příliš velká. Nedokázala tomu vzdorovat. Podél zářivě růžových vod rostly zelené, oranžové a černé keře vinné révy, které se pohupovaly dopředu a dozadu. Zírala na ně jako v transu. Uplynuly vteřiny, možná hodiny. Nebyla si tak docela jistá. Rostliny tančily svým ospalým, houpavým tancem.

Ale ona si vzpomněla. Pamatovala si to místo.

„Pandoria,“ zašeptala si sama pro sebe. „Tady jsi, Concorde.“

Pokračovala kupředu.